

ЮЛИЯНА ДОНЧЕВА

Потят

Анишър
ЕГМОНТ

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизведени
под каквато и да е форма.

Пътят © 2021, Юлияна Дончева

Редактор Иванка Владимирова

Коректор Таня Симеонова

Дизайн на корицата Стоян Аманасов @ Kontur Creative

Карта Таня Минчева @ Kontur Creative

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“, ЕАД, София, 2021

Тираж: 2000 бр.

ISBN 978-954-27-2613-5

*Посвещавам на сина ми,
Дани Петков,
който ме мотивира
и вдъхнови
да напиша тази книга.*

1.

Село в Странджа планина

Дъждът се изливаше яростно върху паянтовите къщички в планината, сякаш искаше да ги отбие от скалите, по които бяха накацали. Само за няколко минути стръмните каменисти улички на почти обезлюденото село се превърнаха в мътни реки, които влачеха клони, кал и счупени керемиди.

Сред килнатите стари постройки, подгизнали от пороя, беше паркиран огромен черен джип, който изглеждаше някак неестествено в това забравено от света място.

На шофьорската седалка седеше едър мъж, на когото сякаш не му пукаше за пороя навън. Чувстваше се сигурно в мощната си машина и никак не се тревожеше от дъжда, особено сега, когато любимият му отбор играеше в плейофите.

Мъжът така бе потънал в монитора пред себе си, че не забеляза кога тежките облаци се разкъсаха и дъждът съвсем намаля. Раздвижи се едва когато телефонът му внезапно иззвъня и изписа на екрана името на шефа му.

– Теодоре, свършихте ли работа? – попита отсреща гласът и шофьорът веднага усети, че господин Хичев никак не е в настроение.

– Ами, не още, шефе... чакам отпреди вече втори час, но никой не излиза от къщата.

– Не бързайте. Толкова път бихте до това село, че ако няма резултат, по-добре не ми се прибирайте – продължи Хичев напълно в неговия си стил. – После, като се върнете в София, закарай Виктория до дома ѝ. Кажу ѝ, че утре ще ми докладва дали е свършила работата, за която я пратих там – заповяда набързо той и прекъсна разговора, без да дочака мрънкация отговор на шофьора си.

Теодор беше от ония служители, които стриктно изпълняваха всички нареждания, без да влага в работата си излишна емоция. Вършеше всичко само по заповед и точни инструкции и не рискуваше с лични импровизации.

Гласът на Калоян Хичев – известният в цяла България строителен предприемач – му въздействаше дори от разстояние. Веднага изключи двигателя на колата и притеснено се огледа.

От мястото, където беше паркирал, не можеше да види добре какво точно се случва в малката полусъборена къща. Затова слезе от джипа и с големи крачки прекоси подгизналото дворче. Ядоса се, че намокри новите си обувки. Доближи се до вратата и се притаи до нея. Чуваше добре само гласа на Виктория, която беше докарал в това далечно село.

– Не те разбрах добре, бабо Вите... Ще ми помогнеш ли да убедим и твоите роднини да продадат на нашата фирма наследствения ви парцел? – Виктория изговаряше всяка дума високо и ясно, за да може старата жена да я чува добре.

– Ех, какво да ти кажа... Ви...

– Виктория.

– Да, модерно име... Обещах ти вече, Виктория, че аз няма да преча. Ще ти подпиша за земята, но нали разбра, че има и други наследници? По-малката ми сестра, Гинчето, и тя ще разпише! Няма къде да иде... Но говеденият син на брат ми не знам дали ще иска да продава. Аз и не съм го виждала никога.

– Защо? Той къде е? – бързо попита Виктория.

– Не е в България. В тая пуста Америка живее. Той, брат ми, се спомина там отдавна, но преди това всичко преписал на говедения си син. Нито съм го виждала, нито съм го чувала това момче... Гинчето ми беше оставила негов телефон в Америка, но аз няма как да му се обадя. Знаеш колко е скъпо...

Думите на възрастната жена преминаха като ток през Виктория. От два часа търпеливо слушаше цялата родова история на баба Витка, за да получи най-накрая обещанието ѝ, че е готова да продава. И сега изведнъж се появи отнякъде още един наследник, без който не можеше да мине никаква сделка.

– Ще ми дадеш ли телефона му? Аз ще се опитам да се свържа с него – с надежда в гласа попита Виктория.

Баба Витка поклати замислено глава:

– Ей там виж... Май е в онази тетрадка, върху шкафа. В нея трябва да е написан номерът му – посочи тя към тъмния ъгъл на стаята и уморено приседна на стола.

Виктория скочи и веднага отиде до белия разкритвен шкаф, върху който бяха разпилени дребни стотинки и изсъхнали билки. Тя грабна омачканата, прашна тетрадка и започна да я разлиства припряно.

В нея имаше безброй малки бележчици, повечето написани с молив.

Надяваше се да намери телефона, който търсеше, без да се налага да възстановява изтрети цифри. На една подгънатата страница откри два номера с кода на Америка, като под втория пишеше: Стивчо от Чикаго.

– Намерих на Стивчо от Чикаго, това ли е? Да не би да се казва Стефан, че е написан така?

– Не бе, момиче – оживи се изведнъж бабата, – казва се Стийв, ама така звучи по-нашенско. Когато го споменаваме, винаги му казваме Стивчо.

– Нали не сте го виждали?

– Е, нищо де, важното е, че е наше момче. Щом брат ми го е осиновил, значи сме си рода – нареждаше жената все по-развълнувано.

– Той на колко години е, знаеш ли, бабо Вите? – попита Виктория, докато правеше с телефона си снимка на цялата страница.

– Ами, не знам... То, като смятам, трябва вече да е на около 30-33. Брат ми го осиновил още като съвсем малък. Майката на Стивчо също е българка. Нейният приятел я зарязал веднага като се родило детето и тя трябвало хем да работи, хем да се грижи за малкия – заразказва историята баба Витка с тон, който не предвещава скоро да приключи. – Добре, че брат ми я взел на работа в ресторанта си, иначе тази женица не знам как щяла да се оправи сама, с дете на ръце.

Баба Витка замълча, докато пристегне здраво черната кърпа върху побелялата си коса, и продължи:

– После се оженили, нищо, че тя била много по-млада от него. И добре си живеели... Брат ми отгледал Стивчо като свое

дете и всичко оставил за него. Други деца нямат, ама защо – и аз не знам.

Старата жена прекъсна разказа си и стана да поразбута горещите сухи гървета в старата печка.

– Хладно е още, нищо, че лятото приближава – направя тя бързо отклонение от темата за своя брат, но почти веднага се върна на нея.

– Но пък добра жена се оказа снахата. Звъннала на Гинчето и оставила телефона си и тоя на Стивчо. То не че ще им звъни някой, ама така, да ги имаме за всеки случай.

Вече поуспокоена, че не е дошла съвсем напразно, Виктория не бързаше да прекъсва възрастната жена. Остави я да разкаже историята, която явно ѝ беше на сърце.

– Добре де, аз нещо не разбрах... Защо са ви тези ниви? – отново смени темата баба Витка. – Те са запустели, никой не ги е работил от много години. Даже не знам какво има там сега, камъни ли, дива лозя ли, не знам.

– Ти май не си ме разбрала, бабо Вите, като ти обяснявах. Фирмата, в която работя, е собственик на съседния парцел и върху него започваме да строим голям комплекс – търпеливо заобяснява Виктория. – Ще бъде много красив и модерен, но има нужда от допълнителна площ за едно по-пищно озеленяване. Ако купим вашия парцел, комплексът ще придобие съвсем различен вид. Земите ви стигат точно до едни красиви скали, от които се открива приказна гледка към морето...

След като изрече последното, Виктория усети, че е направила груба професионална грешка. Никой не хвали имот, преди да го е купил. Имаше опасност продавачът да преосмисли решението си или да вдигне цената. Но възрастната жена или не чу, или отново се беше отнесла някъде в спомените си. Когато видя, че гостенката ѝ се кани да тръгне, баба Витка изведнъж скочи.

– Чего, защо не останеш да вечеряш тук? Водата по улиците сигурно още не се е оттекла и е опасно да се пътува – нареждаше загрижено тя.

– Бързам за София, бабо, трябва да се прибера по-рано, че ме чакат за вечеря – отклони поканата ѝ Виктория.

– Мъжът ти ли те чака?

– Не съм омъжена още – с половин уста отвърна тя. – Моят приятел ме чака.

Виктория отвори вратата, за да излезе навън. Сепна се, като видя пред себе си шофьора, който старателно се опитваше да отстрани с една клечка поленалата кал по обувките си.

– Ти защо не ме чакаш в колата? – смутено попита Виктория. Заподозря, че Теодор е дошъл да подслушва разговора, което никак не ѝ хареса. Знаеше, че шофьорът действаше само по нареждане на шефа и му докладва всичко, най-вече за пропуските.

– Господин Хичев звъня и дойдох да проверя след колко време тръгваме – спокойно отговори той, без дори да я погледне.

– Веднага тръгваме. До скоро, бабо Вите – отвърна се Виктория към гребната, прегърбена женица. Искеше да се раздели мило с нея, защото усети тъгата ѝ, че отново остава сама. – Другия път ще дойда за повече време – обеща тя и обхвана с длани малката кльошава ръка на старицата.

– Заповядай пак... Знаеш, че съм все тук, няма къде да се гяна – примирено рече тя.

– Ще дойда, когато се свържа с племенника ти по телефона. Надявам се да го убедя за продажбата на имота. Ти вече ми обеща, че няма да промениш решението си, нали?

– Да бе, чедо, решила съм вече! За какво са ми на мен тези ниви? Вече съм на 80, какво да ги правя? Свидни са ми и затова толкова мислих, преди да ти обеща... Но ми трябва пари, че с тази пенсийка едва свързвам гвата края.

Виктория отново прегърна бабата и после бързо се отправи към лъскавата машина.

– Трябва веднага да тръгваме към София, че ме чакат за вечеря... – отвърна се тя към шофьора.

– Шефът каза да те закарам вкъщи. Не ми каза защо – някак доволно прозвуча гласът му.

Виктория го погледна изненадано, но Теодор не ѝ даде повече пояснения.

Като дългогодишен шофьор във фирмата на Калоян Хичев той знаеше всичко или почти всичко за хората, които рабо-

меха там. За него не беше тайна връзката на пътничката му с шефа, което определено го дразнеше. Такива като Виктория бързо се издигаха в службата и после забравяха откъде са тръгнали. Затова сега не прикри доволството си, когато видя как лицето ѝ изведнъж помръкна.

„Жена, която обича да се увърта около шефа си, е добре да бъде приземявана от време на време“, смяташе Теодор и използваше всеки удобен случай да вкара в действие тази своя житейска философия.

Във видимо добро настроение, че най-после тръгват към София, той внимателно подкара колата по разбития селски път. Стараеше се да не попадне в някоя дупка, пълна с вода, че господин Хичев беше много чувствителен на тема коли. Дразнеше се от всяка дракотина по скъпите возила, с които беше пълен луксозният му автопарк.

Теодор натисна газта на джипа едва когато стъпи на асфалтирания път за София и усили музиката на макс, без дори да поиска съгласието на Виктория. В огледалото за обратно виждане той поглеждаше от време на време към нея. Тя се беше свила на задната седалка и най-вероятно се чудеше защо плановете ѝ за вечерта се отменяха. Теодор вече знаеше от колелите си каква беше причината, но не смяташе да я споделя с пътничката си.

„Ще стане много интересно, като научи!“, помисли си той със задоволство и още повече усили скоростта, с която летише по магистралата.

2.

София

Калоян Хичев седеше удобно изтегнат в ергономичното си кресло и гледеше овехтелия часовник, закачен на стената в модерния си нов кабинет. Това беше единствената вещ, която беше запазил от началото на проспериращия си бизнес. Преди

двadesетина години, още млад, току-що дипломиран строителен инженер, той купи с първата си заплата този стенен часовник и го закачи точно срещу изтърканото си бюро. Искаше да е винаги пред очите му, за да свиква с точността и да не забравя, че времето е ценно и не трябва да го пилее в празни приказки и имитиране на дейност.

През годините този часовник, въпреки вече похабения си вид, винаги намираще място в интериора на поредния кабинет на господин Хичев. Маситият строителен предприемач не се раздели с него дори когато се премести в най-люкsoзния офис, който до сега беше имал.

– Ще довлечеш тази вехтория и в новия кабинет!? – запита го преди време жена му, докато разглеждаше 3D проекта за него, но Калоян не счете за нужно да ѝ отговори.

За него беше важно да постави стария стенен часовник, който явно му носеше успех и в мечтания от години офис. Разположен на последния етаж на най-високата сграда в столицата, кабинетът на Калоян Хичев беше истинска атракция за всеки, който имаше привилегията да бъде поканен в него. Огромните прозорци до пода разкриваха невероятна гледка към Витоша, а височината от около стотина метра над земята създаваше усещането за извисяване, свобода и могъщество.

Строителният предприемач добре знаеше как въздейства върху хората променящата се красота на планината отсреща. Тя неминуемо предизвикваше у гостите му спонтанни реакции, които той обичаше тайно да наблюдава. Беше доволен, че великолепието на Витоша успяваше да докосне сърцата и на най-големите сухари, които прекриваха входа на кабинета му.

– Страхотна гледка! – признаваша с пресъхнала уста дори и тези, които смяташе за приятели. Те предпочитаха да седат с гръб към прозореца, за да не издават колко са впечатлени.

Калоян Хичев много внимателно беше избрал точно това място за своя нов офис и вложи достатъчно средства, за да го има. То олицетворяваше целият му път нагоре, до най-високата точка в кариерата му. Това бяха години не само на усърдие и упорство, но и на прецизно подбрани приятелства и лобизъм

по ръба на закона. С пресметливост и последователност през годините, Калоян Хичев разви своя бизнес до мащаби, които за родните стандарти бяха наистина впечатляващи. Неслучайно най-високата и модерна сграда в страната беше неговата собственост.

Последните три етажа от това архитектурно чудо Хичев остави за своята фирма. Останалите офиси предостави под наем на фирми, с които имаше работни взаимоотношения, или пък беше приятел с техните собственици. Нямахме нищо случайно в стратегията, с която от години изграждаше империята си един от най-могъщите предприемачи в България.

Острият звън на офисния телефон го откъсна от спомените, към които той рядко се връщаше. Беше секретарката, която с отработена учтивост доложи:

– Господин Хичев, шофьорът е взел съпругата и гъщеря ви от летището и нима накъде да кара?

– Нека дойдат първо тук, нали не са виждали още новия офис. А за вечеря запази моята маса в рибния ресторант. Резервацията да е както обикновено – за 8 часа.

– Добре, веднага ще предам – отвърна Лили, която от години работеше като секретарка на Хичев. Изпълняваше задълженията си стриктно, дискретно и никога не задаваше излишни въпроси. Така, с времето успя да спечели пълното доверие на шефа си. Уважаваше го и му беше признателна, че за толкова години не я смени с някоя по-млада, какъвто беше маниерът на повечето бизнесмени от такъв ранг.

Мобилният телефон на Калоян Хичев почти винаги стоеше на бюрото пред нея, защото беше успяла да докаже във времето колко умело отсява с кого да го свързва. Предполагаше, че шефът ѝ страда от фобия за подслушване и затова гържеше всякакви технологии галеч от кабинета си, но тя никога не злоупотреби с доверието му и не си позволи да превиши правата си.

Мобилният телефон на Хичев отново иззвъня и Лили хвърли бърз поглед към екрана. Беше Виктория, мениджърката от отдел Продажби, за която всички във фирмата знаеха, че е прекалено близка на шефа.

– Може ли да гадеш телефона на господин Хичев, за да му докладвам за срещата днес? – попита Виктория, която беше свикнала, че в работно време няма пряк контакт с него.

– Добре, но за малко. Той чака гости в кабинета си... ще дойдат всеки момент – информира я Лили.

Почука на вратата и подаде телефона, след което дискретно затвори вратата след себе си.

– Разбрах, че няма да се виждаме тази вечер и исках да ти разкажа какво става със сделката – започна Виктория. В гласа ѝ Калоян Хичев усети лек укор и надежда, че може да промени решението си за вечерта.

– Сега нямам време да слушам, утре ще ми разкажеш... Дъщеря ми се прибра от Лондон днес заедно с жена ми и ще ги водя на вечеря. Няма как... не съм ги виждал отдавна – отвърна той, като се стараеше да не се оправдава.

– Жена ти ли? Нали нямаше да си идва скоро?

– Сега по телефона ли ще се обясняваме – бързо я прекъсна Хичев и Виктория усети, че е преминала границата.

От две години бяха заедно и знаеше, че Калоян не обича някой да му държи сметка за поведението или да му поставя ултиматуми. В началото на връзката им това я потискаше, но с времето започна да свиква с властния му характер. Дори започна да ѝ харесва, че все по-често той вземаше важните решения в живота ѝ вместо нея.

– Ще се видим утре в офиса и тогава ще ми разкажеш – повтори той и бързо затвори телефона, без да дочака отговора на Виктория.

– Ще дойда по-рано, за да те видя...

Думите ѝ увиснаха във въздуха. Чу ги само шофьорът, който не пропускаше да следи какво се случва в колата. В огледалото за обратно виждане засече объркания поглед на Виктория, която след разговора с шефа съвсем посърна.

– Наред ли е всичко? – попита Теодор с лека ирония, но не получи отговор.

Виктория гледеше апатично през прозореца. Явно, не искаше да разговаря. Мислеше си за поредната ситуация, в която не знаеше как да реагира. Постъпи на работа в крупната

строителна фирма почти веднага след дипломирането си и само година по-късно бе назначена за главен мениджър в отдел Продажби. Колегите ѝ бяха убедени, че тази стремителна кариера се дължеше на връзката ѝ с шефа, но Виктория не смяташе така. Сред всички служители в отдела тя имаше най-много сключени сделки и това логично ѝ отреди ръководното място. Неслучайно пращаха само нея при важни клиенти, защото умееше да ги убеждава да продадат имотите си на тяхната фирма, и то при изгодни цени. Благодарение на уменията ѝ „Строй Инвест КХ Холдинг“ се сдоби с апетитни парцели в райони, към които имаше сериозен инвестиционен интерес.

Но личните ѝ отношения с Калоян Хичев хвърляха сянка върху нейния професионализъм и това я смущаваше. Не ѝ беше лесно да балансира между ролята си на служител и любовница на шефа, за което всички се досещаха. В очите им тя най-вероятно изглеждаше като резервен вариант за господин Хичев, докато съпругата му е в чужбина. И макар Калоян да я убеждаваше, че е в процес на развод, вече втора година статусът му на женен мъж оставаше непроменен.

Огорчена за пореден път от поведението му, Виктория реши да се обади на най-близката си приятелка Елица. Само тя успяваше да я успокои в моменти на разочарования и несигурност. Знаеше всичко за личните ѝ проблеми и я подкрепяше безусловно. Но Виктория не искаше да говори с приятелката си в присъствието на шофьора. Изчака го да спре на първата бензиностанция, за да зареди колата, и тогава набра телефона ѝ.

– Кажй, мила? В София ли си вече? – гласът на Елица звучеше бодро, както обикновено.

– Още не – смънка Виктория. – Но до час и половина се надявам да стигнем...

– Усецам, че пак си се вкиснала нещо, затова идвай направо вкъщи, без да се прибираш. Ще те водя на едно ново място...

– Къде ще ме водиш? Идвам от дълъг път, ходила съм по кални села и въобще не съм за излизане – Виктория унило отклони предложението ѝ.

– Добре тогава, ще отворя едно вино и ще си побъбрим вкъщи. Искам да ти разкажа за новите ми планове... – загадъчно

подхвърли Елица и се засмя звънко, за да повдигне духа на приятелката си.

– Добре, ще дойда! – обеща Виктория и прекъсна връзката. Почувства облекчение след краткия разговор и вече по-спокойна, се отпусна върху кожената седалка на служебния джип.

Не знаеше как точно става, но Елица винаги успяваше с позитивната си енергия да оправи и най-скапаното ѝ настроение. Тя беше завършила психология и макар че не работеше по специалността си, използваше техники, които действаха успокояващо и при най-напрегнати ситуации. Затова Виктория толкова се доверяваше на Елица и разчиташе безрезервно на нейната подкрепа. Единствено не приемаше крайното ѝ мнение, че Калоян я обезличавал и смачквал психически.

Виктория се опита да не мисли повече за личните си проблеми, защото не виждаше решение към момента. Загледа през прозореца на колата. Едва сега забеляза колко пъстра, свежа и различна е пролетта извън София. Заради голямата скорост, с която се движеха, почти не различаваше форми, но погледът ѝ жадно поглъщаше преливащите цветни петна на зараждащия се живот.

„Прекрасно време за промяна и поставяне на нови цели“, помисли си Виктория и поуспокоена от думите на Елица се опита да погремне до София.

3.

Аерогара София

От ВИП залата на летище София излезе елегантна жена с прибрана на тила коса и скъпа дизайнерска чанта, увиснала на сгъвката на ръката ѝ. Следваше я слабичко, високо момиче с протрити джинси, черно кожено яке и малка раничка на гърба. Жената огледа пълния паркинг пред входа и след като видя излъсканата до блясък лимузина с познати номера веднага зарови

в телефона си. Успокоена, че има кой да се погрижи за багажа им, тя реши да прегледа получените съобщения.

Шофьорът, дошъл да посрещне двете жени, беше нов, но веднага се досети, че това са съпругата и дъщерята на шефа му, господин Хичев. Към тях веднага изтича телохранителят, който добре ги познаваше, защото работеше от години във фирмата. Той грабна куфарите, изнесени пред входа на летището, и ги качи в багажника на колата. После отвори вратата на Анелия Хичева, която се качи на задната седалка с отработен маниер. От другата страна до нея седна дъщеря ѝ, чие то лице не издаваше ни най-малка емоция от прибирането си в София. Нора от малка учеше в чуждестранни училища и се беше отчуждила не само от страната, но и от собственото си семейство.

Като много други родители, които бяха изпратили децата си да учат навън, Хичеви изпитваха гордост, че осигуряват на дъщеря си солидно европейско образование. С времето обаче те започнаха да усещат, че тя все повече се дистанцира от тях и не споделя почти нищо от личния си живот. Тогава взеха решение Анелия да замине за Лондон, за да осъществява родителски контрол над непълнолетната Нора. Можеха да си позволят луксозно жилище в централните райони на града и жена, която да поддържа цялото домакинство.

В Лондон госпожа Анелия Хичева въобще не скучаеше. Веднага се свърза с други българки, които живееха там от години, и започна да уплътнява с тях свободното си време. Докато Нора учеше, тя обикаляше с новите си приятелки луксозните магазини по „Ню Бонд Стрийт“ и всеки ден пиеше кафето си на „Оксфорд Стрийт“. Загължително завършваше седмицата с някоя подмладяваща процедура, която ѝ препоръчваха най-добрите специалисти.

Едва когато Нора се прибираше за вечеря, Анелия Хичева приемаше ролята на грижовна майка. Внимателно, без излишна настойчивост, тя навлизаше в личното пространство на дъщеря си и научаваше някои от тайните ѝ, но не всички.

В България двете си идваха само по време на ваканциите, но сега случаят беше различен. Още не бяха информирали Калоян

каква е причината за спешното им прибиране, но темата беше деликатна и искаха да му я съобщят лично, не по телефона.

– Мамо, къде отиваме? – обърна се Нора към нея, след като забеляза, че колата подминава отбивката за дома им.

– Баща ти много иска да ни покаже новия си офис и затова отиваме първо там.

– О, каква скука! Сега служителите му ще започнат да ме разпитват и да ми задават излишни въпроси! Не ми се говори с никого, да знаеш – предупреди я Нора нацупена. Нежното ѝ бледо лице се сви в гримаса, която майка ѝ добре познаваше. Щеше да мълчи през цялото време и да се държи така, сякаш нищо не я интересуваше.

– Знам, милчка, но трябва да гоставим на баща ти това удоволствие. Знаеш колко се потруди, за да има този офис. Аз също не искам да се задържаме много време там.

Нора се загледа апатично през прозореца на колата. Погледът ѝ се пооживи едва когато видя разцъфналите пролетни дръвчета с бухнали разноцветни корони. Целият булевард беше като застлан от двете страни с пъстър килим от свежи цветя, които отвличаха погледа от студенината на сивите сгради. Сега булевардът ѝ се стори по-чист и поддържан от последното им идване през зимата. Дупките по него бяха пряно закърпени, а тревата край тротоарите, току-що окосена. Нора имаше вроген усет към детайлите, нали щеше да става архитект, каквото беше желанието на баща ѝ. Напоследък той все по-често ѝ напомняше мечтата си да я види един ден начело на семейната им компания. Но на Нора подобна перспектива ѝ се струваше прекалено далечна, поне към този момент...

Лимузината бавно паркира пред главния вход на нова офисна сграда и от лъскавото ѝ фоайе веднага изскочи усмихнатата секретарка на господин Хичев.

– Здравейте! Добре дошли! Шефът ви чака с нетърпение – Лили изстреля заучените фрази, без излишно да фамилиарничи с двете дами. Познаваше ги от години, но като професионалист не си позволяваше да демонстрира прекалена близост с тях.

– Благодаря ти, Лили – кратко отвърна Анелия Хичева, а Нора само кимна с глава, сякаш се страхуваше, че ако проговори, секретарката веднага ще започне да я разпитва за нещо.

Трите жени преминаха бързо през фоайето и се спряха пред вип асансьора. Само след около минута вече бяха на последния етаж, точно пред кабинета на Калоян Хичев. Шефът на могъщия „Строй Инвест КХ Холдинг“ ги посрещна с усмивка. Беше облечен със синя риза, очертаваща атлетичното му тяло, а цветът ѝ хармонизираше със светлите му очи, които навремето толкова бяха впечатлили Анелия.

– Добре дошли в новия ми офис – Калоян Хичев широко разтвори ръце и целуна първо гъщера си. Загържа я по-гълбо в прегръдката си, сякаш за да отложи още малко момента, в който трябваше да направи същото и с жена си.

– Колко е красиво тук! Невероятна гледка! – възхитено промълви Анелия. – Станало е много по-впечатляващо, отколкото на проекта – обърна се тя към мъжа си в очакване да я прегърне.

– Нали? Добре дошла и на теб – малко по-хладно се обърна той към нея и продължи: – Изненадахте ме! Нали трябваше да си идвате след около два месеца? Нещо случило ли се е? – разпитваше Хичев, който никак не обичаше изненадите. Искаше всичко да е добре планирано и предварително известно, за да е подготвен за всякакви ситуации.

– Вкъщи ще говорим – Анелия се опита да отклони отговора, за да поговори с мъжа си в отсъствието на Нора.

Но Калоян Хичев не обичаше да е в неведение. По гласа на жена си усети, че има сериозен проблем, за който все още не знае.

– Нора, разгледай новия офис! Лили ще те разведе навсякъде... Един ден и ти ще работиш тук – обърна се той към гъщера си с тон, който не търпи възражение.

Крехката русокоса девойка кимна примирено и с видимо нежелание последва секретарката на баща си.

– Казвай какво става? Нещо с Нора ли? – попита нетърпеливо Хичев, след като останаха сами в кабинета. Любезността му изчезна за миг, а лицето му придоби онзи изпитателен израз, от който Анелия нищо не можеше да скрие.

– Ами, да, има проблем с Нора...

– Какъв? Казвай бързо, че ще ме побъркаш с тези увъртания – Хичев едва сдържаше напирещото напрежение, защото усещаше, че ще чуе нещо тревожно.

– Нора е бременна – изстреля бързо Анелия и навее глава.

Последва мъчание, в което Хичев искаше да асимилира какво точно беше чул. Очите му се разшириха и с пресъхнало гърло попита:

– Как бременна?

– Ами така, малко бременна, във втория месец... В края – отговори Анелия тихо, искаше ѝ се да омаловажи случилото се.

Калоян Хичев беше толкова шокиран от новината, че не знаеше как да реагира.

– И ти ми съобщавааш това спокойно, все едно е нещо нормално?!

Анелия примирено повдигна рамене, което накара Хичев рязко да повиши глас.

– Та тя няма още 18 години! – той изстрелваше всяка дума с ярост, която едва сдържаше. – И кой е бащата?

– Това вече и аз не знам.

Хичев изведнъж застана в средата на кабинета, втренчил невярващ поглед в жена си, и процеди през зъби:

– Не знаеш нищо? Как е възможно ти като майка да донесеш въобще да се случи подобно нещо? Дъщеря ни е още непълнолетна и е забременяла от непознат! Ти чуваш ли се какво ми казваш?

– Да, знам как изглежда всичко сега, но доскоро и аз не знаех нищо! – гласът на Анелия затрепери. – Когато Нора ми сподели, щях да припадна от притеснение... Чудех се как ще ти кажа! Не спях по цели нощи, мислех какво трябва да предприемем, но това е положението... Сега трябва да решим заедно какво да правим.

Настъпни тишина, в която още по-тягостно надвисна проблемът, с който двамата родители трябваше да се справят. Предстоеше им да вземат решение, което никак нямаше да е леко и можеше да съсипе нечия съдба... най-вероятно тази на Нора.

4.

София

Големият джип, целият изцапан с кал, навлезе в централната част на столицата. Беше час пик и отвсякъде прииждаха автомобили, които задръстваха движението във всички посоки. Шофьорът на мощната машина се опитваше майсторски да лавира между колите, пресичайки пътя на по-бавните, но не напредваше особено бързо. Когато все пак успя да се добере до централния булевард, откъдето започваше пешеходната зона на града, се наложи внезапно да спре. Пътничката му, която почти през целия път се правеше на заспала, неочаквано се оживи и съвсем внезапно реши, че трябва да слезе точно в забранената за спиране зона.

– Спри тук да сляза – промърмори тя и затръшна вратата зад себе си, без дори да благодари.

Шофьорът на джипа проследи с любопитен поглед Виктория, но стройната ѝ фигура бързо потъна сред навалищата. След няколко часа в колата тя имаше нужда да се раздвижи и подиша свеж въздух. Искаше ѝ се да се поразходи, преди да отиде в дома на Елица. Множеството хора по централната улица обаче веднага я накара да съжали за спонтанното решение, но не можеше да се върне – автомобилът вече беше потеглил. Трябваше да си пробива път между шляещи се пешеходци, майки с колички, стрелкащи се тротинетки и подтичващи кучета на каишки. Някои от хората се движеха бавно и хаотично по улицата, други стояха на големи групи и съвсем затрудняваха крачките на самотници като нея.

Виктория от месеци не се беше разхождала в центъра на града и сега забеляза колко променено е всичко наоколо. Хората ѝ се сториха по-весели, шумни и непринудени. Отвсякъде се носеше музика, която оживяваше улицата и носеше настроение. Уханието на пролет отприщваше емоциите и връщаше усмивките по лицата.

Виктория неволно сравни живота в замрялото планинско селце с трескавия ритъм на столицата. Имаше чувството, че е попаднала в някаква паралелна реалност, в която хората не искаха и да знаят колко застинал е животът там някъде. Пролетта действаше опияняващо на всички, но не и на Виктория, която се чувстваше още по-самотна сред тези безгрижни и свободни хора. Те разговаряха, смееха се на висок глас и се прегръщаха. Прииска ѝ се да е тук с любим човек, двамата да се разхождат безцелно и да се забавляват като останалите, но си даде сметка колко различен е мъжът, когото обича.

Мисълта за него подсъзнателно я накара да тръгне по първата улица вляво, вместо да продължи направо, където се намираше домът на Елица. Така малко угължаваше пътя си, но пък щеше да мине точно край ресторанта, в който тя и Калоян Хичев обичаха да вечерят поне веднъж в седмицата. Харесваше в този ресторант не само елегантната обстановка и изисканото меню, но най-вече отношението на персонала към известния бизнесмен. Уважението, с което го посрещаха от вратата, ласкаеше и нейното его. Усещаше се специална до един толкова успял мъж, който будеше възхищение не само сред жените.

На метри от ресторанта Виктория спря и се загледа в лъскавата лимузина, която в този момент паркираше точно пред входа. Веднага позна автомобила на Калоян. Сърцето ѝ заби учестено в предущане на момента, от който толкова се страхуваше. Видя любимия си мъж да слиза от колата с друга жена, която най-вероятно беше неговата съпруга. Двамата изчакаха русокосото момиче, седнало до шофьора отпред, след което заедно влязоха в ресторанта като едно щастливо семейство.

Виктория стоеше като вцепенена на улицата и не знаеше какво да направи. Поколеба се дали да не звънне на Калоян, за да чуе какво ще я излъже, или пък да нахлуе в ресторанта и да му спретне за последно един хубав скандал. Точно като някоя героиня от сапунен сериал.

Но всъщност имаше ли смисъл да прави нещо толкова лудо и безсмислено, след като всичко беше ясно? Калоян Хичев имаше семейство и нямаше намерение да го разваля заради някакво

момиче от офиса си. Виктория най-после осъзна, че е дошло времето сама да сложи край на собственото си заблуждение, с което живееше от години.

С намежали крака, които тътреше по тротоара, тя пое към Елица. Унесена в мислите си, подмина стъклената входна врата на дома ѝ, но след няколко метра се усети и се върна обратно. Бавно, с очевидно усилие да се концентрира, тя набра кода върху клавиатурата и чу познатото щракване. Игваше често тук и знаеше комбинацията от цифри, която отваряше външната врата автоматично.

Елица я посрещна, облечена в мека памучна пижама, разпилени руси коси по раменете и широка усмивка:

– Влизай бързо! Сваляй тия кални обувки и обувай чехлите. Май идваш от място, където не са виждали тротоари.

– Остави калта по обувките, това е най-малкият ми проблем сега – промълви Виктория, докато събличаше връхната си дреха. – Налей ми моля те нещо да пийна, защото съм направо разбита.

– Какво толкова е станало? – попита със спокоен глас Елица, която отдавна беше свикнала с прекалената емоционалност на приятелката си и склонността ѝ да преувеличава.

– Чувствам се смачкана, обидена и излъгана от човека, с когото мислех, че имам сериозна връзка! Току-що видях Калоян с жена му и двамата въобще не изглеждаха като пред развод... А мен постоянно ме убеждаваше да съм търпелива, защото било въпрос на време да се раздели с нея.

– А, това ли било? Хайде сега, не драматизирай толкова! Ти какво искаш – един от най-харесваните мъже в България да ти падне в краката и да ти предложи брак веднага! – успокояваше я Елица, докато наливаше в голяма стъклена чаша червено вино, специална селекция. – Да, така е... още не се е развел, но тия неща не стават толкова бързо. Не и при богатите хора. Ти не знаеш дали твоят господин Хичев няма подписан предбрачен договор с жена си, което е сериозно обвързване. Не знаеш също дали при евентуален развод жена му няма право на голямо финансово обезщетение. Не си наясно с тези неща и излишно драматизираш.

Елица отново беше влязла в любимата си роля – да поучава, съветва и утешава.

– Хайде, пийни си и като се поуспокоиш малко, пак ще си поговорим. Ще видиш, че животът не е толкова безнадежден – завърши житейския си урок тя и с премрежен поглед отпи от червеното каберне.

Елица беше по-голяма от Виктория с около 10 години и опитът ѝ на улегнала вече жена действаше успокояващо. Имаше самочувствие на успял професионалист, изградил своята кариера и извоювал свободата да взема важните решения в живота си без чужда намеса. Виктория обожаваше приятелката си, защото от години нямаше до себе си друга жена, на която можеше да се довери без никакво колебание.

Майка ѝ беше починала, а нямаше сестра, с която да споделя женските си вълнения.

– Какво имаше да ми казваш? Нали днес ми намекна за някакви планове? – попита Виктория, която искаше да измести вниманието от себе си, докато се успокои.

– Да – със загадъчна усмивка започна Елица. – Има голяма вероятност след няколко месеца да стана майка – изстреля тя неочакваната новина, която буквално изуми Виктория.

– Не, как ще ставаш майка, като нямаш мъж до себе си?

– Приятелко моя наивна, в кой век живееш? Защо е нужно непременно да имам мъж в къщата си, щом съм решила да си родя бебе?

Елица се опита да прибере разпилените си руси коси в небрежна опашка и продължи още по-ентузиазирано:

– Вече има банки с донорски материал и мога да избира баща по каталог. И знаеш ли кое е най-хубавото? Тези донори са анонимни и никога няма да разберат кое дете е тяхното. После няма как да досаждат на майката с нежеланото си присъствие.

Елица звучеше толкова уверено, че Виктория леко ѝ завидя за смелостта и лекотата, с която вземаше едно толкова важно решение в живота си.

– Но това дете няма ли да има нужда и от баща един ден? Ти съвсем сама ли смяташ да го отгледаш? – предпазливо попи-

та Виктория. Искаше да се убеди, че Елица е обмислила всичко сериозно.

– Ако след време някой реши, че иска да живее с мен, ще трябва да приеме и детето ми. Уморих се да чакам толкова години да се появи точният мъж. Срецам само страхливци... Щом чуят плановете ми за брак и дете, веднага се изпаряват. А аз приближавам 40-те и нямам повече време за отлагане.

– Е, има още време, докато станеш на 40. А и нали знаеш, че силните и независими жени по-трудно си намират мъже?

Виктория веднага започна да цитира мнения по темата, прочетени в някакви дамски издания. Изглеждаше запозната с този въпрос, сякаш се подготвяше психически, че и нейната съдба може да бъде подобна.

– Сигурно е така, но вече наистина не мога да чакам! – заявви категорично Елица. – Знаеш ли какво разбрах случайно след едно изследване? Яйчниковият ми резерв бил на изчерпване и съм съвсем близо до границата, след която дори и да искам, няма да мога да стана майка...

– Така ли? Но ти си още млада... А и защо не си ми казала за това, че имаш проблеми? – леко обидено я погледна Виктория.

– Ти беше на друга вълна – влюбена и щастлива. Защо трябваше да те обременявам с моите женски истории? Свързах се с една прекрасна млада лекарка, която ми предложи да замразят в тяхната клиника годните яйцеклетки, които отделям. С няколко пункции успяхме да съберем около десетина и вече съм по-спокойна, че няма да остана без поколение.

– А след това? Какво следва?

– След това ще си избира донор, мъж, когото не познавам лично, разбира се, и с неговия материал ще бъдат оплодени моите яйцеклетки. Накрая чрез инвитро процедура ще ми имплантират два от най-добре развитите ембриони и започва голямото чакане. Едва след около 15 дена може да се разбере дали процедурата е била успешна и дали ще стана майка – завърши замечтано Елица.

– Ти на кой етап си сега?

– Ти май не ме слушаш. Вече ти казах, че имам замразени яйцеклетки. Искам малко да си почина психически, преди

подготовката за инвитро процедурата. Не е толкова лесно. Трябва да пия разни лекарства, да ми бият инжекции, но най-важното е да съм спокойна, щастлива и уверена в това, което правя.

– А може, докато си почиваш и се подготвяш психически, да срещнеш твоя мъж. Този, който да стане истински баща на детето ти – отново подметна Виктория, която не се отказваше от класическия вариант за семейство

– Може... Нали знаеш, че най-хубавите неща в живота се случват тогава, когато най-малко ги очакваме – съгласи се Елица.

Двете жени замълчаха и почти едновременно отпиха вино от чашиите си. Бяха приключили с темите, които ги вълнуваха, и вече по-спокойни, започнаха да ровят в телефоните си и да разглеждат снимки на приятели в социалните мрежи.

– Виж нещо интересно тук – Елица уголеми екрана на телефона си, за да вижда и Виктория, и зачете на глас:

Предизвикай себе си!

Присъедини се към нас по маршрута Ком – Емине!

Походът се посвещава на годишнина от рождението на Павел Делирадев – първият планинар, изминал билото на Стара планина от връх Ком до нос Емине.

Под съобщението следваше телефон за предварително записване, дата и час за среща на желаещите, както и указание за мястото, от което щеше да стартира походът – хижа Ком.

– Никога не съм участвала в дълги преходи... Сигурно е истинско изпитание, но пък е мотивиращо... – замислено каза Виктория и отново си спомни за селцето, което толкова я беше впечатлило днес. Приличаше на онова, в което живееше нейната баба, докато беше жива. Ходеше при нея на гости всяко лято и с другите деца лудуваше на воля по зелените планински поляни. Беше безгрижно детство, а Виктория се чувстваше щастлива, защото беше обичана. Тя беше любимото и единствено внуче на старата жена, която винаги щеше да запомни с благата ѝ усмивка.

– Мотивиращо за какво? – повтори Елица, защото видя, че Виктория се отнесе нанякъде.

– Да провериш себе си. Да видиш дали можеш да се справиш в среда, която е различна от обичайната.

– Или да избягаш от това, което те натоварва и натъжава. Едно сериозно изпитание може да промени тъгъла, под който гледаш на живота си – провокира мислите ѝ Елица.

Двете жени отново замълчаха, сякаш всяка очакваше от другата да направи някакво предложение.

– Ти би ли тръгнала на такова пътуване? – плахо попита Виктория, която никак не си падаше по екстремните преживявания.

– Да, защо не? Ще изпитаме нещо напълно различно – Елица вземаше бързо решенията и не се колебаеше, ако харесаше нещо.

Опитът ѝ в живота показваше, че най-хубавите неща се случват, когато имаш смелостта да рискуваш.

– А ти би ли се подложила на подобен експеримент? Да видиш докъде стига физическата и психическата ти издръжливост? – попита Елица, макар да знаеше отговора.

Виктория не беше по спонтанните идеи и доста мислеше, преди да даде съгласието си за нещо толкова важно. Затова Елица реши да не настоява сега и да изчака удобен момент, в който да опита отново. Надяваше се да не закъснеят да се запишат за това уникално пътешествие, което със сигурност можеше да промени живота и на двете.

5.

София

Един път в седмицата Калоян Хичев събираше всички ръководители на отдели в заседателната зала на офиса си. Искеше лично да проследи изпълнението на актуалните задачи. Внимателно преглеждаше някои от най-важните доку-

За автора

Юлияна Дончева е телевизионен журналист, политик и бизнес дама. Завършва природо-математическата гимназия в родния си град Шумен, след това продължава образованието си в УАСГ, София. Юлияна е била дългогодишен водещ в италианската телевизия RAI2, както и в Българската национална телевизия. През 2001 г. става депутат в 39-то Народно събрание от парламентарната група на НДСВ. По-късно е заместник-председател на парламентарната група „Новото време“. След като излиза от политиката, се отдава на бизнес кариера.

Като майка на двама синове Юлияна от години се интересува от здравословното хранене и активния начин на живот. Автор е на две книги по темата – КОД „ЧЕРВЕНО“: МОЯТА ИСТИНА ЗА ХРАНАТА и КОД „ЧЕРВЕНО“: БОТОКС В УМА.